

га, и да чонка по търнацитѣ, а той се хвана на работа.

Небето бѣ напластено съ гъсти облаци, които едвамъ процѣждаха слънчевия свѣтликъ..

Пладнина мина. Откъмъ сѣверъ взеха да приждатъ нови грамади отъ облаци, които все повече и повече се сгъстяваха и помрачиха околността . . .

Гъста мъгла сподави горскитѣ усой, и издеко почна да рѣже сѣверниятъ студенъ вѣтръ и да брулизагорѣлото лице и напуканитѣ рѣцѣ на дѣда Геня . . . Той набра набързо дръвца, натовари магаричката и я покара назадъ съ сладката мисълъ да свари пазара . . . А денътъ вече прѣвляше, ситни снѣжинки почнаха да прѣхвъркватъ, и студътъ сѣ повече се усилваше. Съ трепетно сърдце дѣдо Геньо слѣдѣше вървежа на магаричката, която на всѣка по-голѣма възвишинка политваше да падне. Дѣдо Геньо ободряваше добродушното животно и токо му викаше:

-- Хайде, миличка, хайде още малко!

Но изведнажъ магаричката се сгромоляса отъ една хлѣзгавъ възвишинка и затѣна въ снѣжната прѣспа, що пълнѣше едно дере. Бѣдното сърдце на дѣдо Геньо се сви отъ мъка. Той стоя нѣколко минути неподвиженъ, незнаейки какво да стори, па и жива душа наоколо нѣмаше. А студътъ взе да прониква чакъ до коститѣ на клетия старецъ. Той се прѣкрѣсти и почна да хока падналото животно, което бѣ притиснато отъ товара и едвамъ дѣхаше, и да го тегли за юлара, но напразно: животно не можеше нито да шавне. А нощниятъ здрачъ взе да става по-гъстъ и по-страшенъ, и виенето на снѣжната вихрушка взе да приглушава горкия дѣдо Геньо. Скоро вълци ще завиятъ въ горската усойна. Старецътъ започна да разтоваря съ голѣма мъка едната страна, като викаше и подигаше съ рѣцѣтъ животно, но гласътъ му, прѣсипналь отъ голѣмия студъ — безсилно глѣхнѣше изъ дивата снѣжна пустиня.

Когато слѣдъ голѣми мъки той сне товара отъ магаричката, тя, бѣдната, бѣше вече издѣхнала.

Заплака тихо дѣдо Геньо за едникия си вѣренъ помощникъ въ живота, прѣкрѣсти челото ѣ като на човѣкъ, прости се съ нея, па самъ натовари дръвцата на рамото и съ плачъ заслиза надолу. Вѣтрътъ засвири страшно въ планинага, и на стареца се струваше, че му вика:

— Самичъкъ си вече, дѣдооооо, самичъкъ!

